

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human rights

حقوق بشر

نویسنده: تی پری میسان - parThierry Meyssan

برگردان از: حمید محوی

۲۶ می ۲۰۱۴

لوران فیوس و دادگستری

سازمان ملل متحد پیشنهاد لوران فیوس مبنی بر مراجعه به دیوان کیفری بین المللی برای رسیدگی به جنایات صورت گرفته در سوریه را مردود اعلام کرد. در واقع، پشت ظاهر عدالت خواهانه، دیوان کیفری بین المللی چیزی بیشتر از یک ابزار امپریالیستی برای غرب نیست. با شیوه های پوچ، هیچ تردیدی برای اختراع جنایات موهومی به خود راه نمی دهد تا متهمانش را محکوم کند. در عین حال این سازمان در عملیات مسموم سازی فضای ناتو قویاً شرکت دارد. با این وجود می گوئیم، آری، ما خواهان عدالت هستیم، و پیش از همه می خواهیم که آقای فیوس به خاطر جنایاتش در سوریه محاکمه شود.

شبكة ولتر | ۲۳ می ۲۰۱۴

(تصویر بعداً منتشر خواهد شد)

سفیر چین شگفت زده همکار فرانسوی خود را نگاه می کند که از دیوان کیفری بین المللی محاکمه بشار اسد را درخواست می کند. فرانسه و بریتانیا از تاریخ ۲۰۱۱ جنگی مخفیانه ای را علیه سوریه راه اندازی کرده اند. این جنگ تا کنون ۱۶۰۰۰۰ قربانی برجا گذاشته است.

به ابتکار وزیر امور خارجه فرانسه، لوران فیوس، پنجشنبه شب، فرانسه قطعنامه ای را برای رسیدگی و محاکمه جنایت سوریه به شورای امنیت پیشنهاد کرد. آقای فیوس حرکت خود را به پشتیبانی اتحادیه ای مرکب از ۶۴ کشور در تریبون آزاد عمومی روزنامه لوموند تشریح کرد (۱). او تأکید کرده است که طرح قطعنامه پیشنهادی او تنها به دولت سوریه مرتبط نیست، بلکه «هدفش تمام جنایاتی است که در سوریه صورت گرفته و می تواند شامل هر عاملی باشد». در نتیجه ما همه می بایستی از او پشتیبانی به عمل بیاوریم. با این وجود روسیه و چین قاطعانه با این طرح مخالفت کرده اند، و حتی برای چهارمین بار در رابطه با این پرونده از حق وتوی خود استفاده کردند. موضوع این است که این دو دولت که عضو دیوان کیفری بین المللی نیستند، می دانند که ضمانت های لوران فیوس تنها ارزش تبلیغاتی دارد. دیوان کیفری بین المللی تنها به داد پیروزمندان رسیدگی می کند و در خدمت منافع امپریالیسم است.

دادگاه یک جانبه

از تاریخ تشکیل دیوان کیفری بین المللی در سال ۲۰۰۲ — با اعتبار جهانی — بیست پرونده به این دیوان ارجاع داده شده است، ولی تنها اتباع هشت دولت افریقائی (اوگاندا، جمهوری دموکراتیک کنگو، جمهوری افریقای مرکزی، سودان، جمهوری کنیا، لیبیا، ساحل عاج) را محکوم اعلام کرده است. و در این هشت مورد، دیوان کیفری بین المللی تنها مخالفان قدرت های بزرگ غربی را محکوم کرده است. در نتیجه به روشنی می بینیم که این سازمان به امر دادگستری نمی پردازد بلکه از آن به عنوان ابزار استفاده می کند.

به همین علت طی اکتوبر ۲۰۱۳، جلسه اتحادیه افریقا تصمیم گرفت که دیگر به تعهداتش در رابطه با دیوان کیفری بین المللی پایبند نماند زیرا این سازمان دائماً رؤسای دولت هایشان مورد پی گیری قانونی قرار می دهد.

(تصویر بعداً منتشر خواهد شد)

اگست ۲۰۱۱، قاضی دیوان کیفری بین المللی، لوئی مورنو اوکامبو، اطمینان داد که سیف الاسلام قذافی را به او تحویل داده اند و انتقال او را به لاهه سازماندهی کرده است. در واقع، او مقاومت در مقابل حمله ناتو را محکوم می کرد. سیف الاسلام قذافی را سه ماه پس از این که جمهوری لیبیا سرنگون شد، بازداشت کردند.

تجربه لیبیا

تجربه شخصی من به دیوان کیفری بین المللی در رابطه با لیبیا محدود می شود. به درخواست شورای امنیت، قاضی تصمیم گرفت که معمر قذافی، پسرش سیف الاسلام و شوهر خواهر او عبدالله سنوسی را به جرم کشتار دهها هزار نفر از مخالفانشان در بنغازی و دیگر شهرهای لیبیا تحت پیگرد قانونی قرار دهد. قاضی اعلام کرد که مدارک معتبر و مهمی در اختیار دارد. در واقع، اتهامات وارده بر اساس گزارشات یک مجله غربی تنظیم شده بود. با این وجود، هر فرد صادقی که در لیبیا حضور داشت می توانست ببیند که جنایاتی را که به آنها نسبت داده بودند، هرگز به وقوع نپیوسته است. در نتیجه، می توانستیم مدتها محله به محله طرابلس را بگردیم ولی اثری از بمباران و ویرانیهای ناشی از آن که توسط رژیم انجام گرفته باشد، نمی یافتیم. بمباران های موهومی که توسط شورای حقوق بشر در سازمان ملل متحد محکوم شده بود، بهانه ای شد برای صدور مجوز از سوی شورای امنیت به ناتو.

سپس، قاضی اتهامات دیگری را به معمر قذافی نسبت داد و مدعی شد که او به سربرانش ویاگرا می دهد تا به زنان و مخالفان تجاوز کنند. قاضی ارقامی در مورد حجم قرص های ویاگرا اعلام کرده بود ولی بی آن که بدانند رقم اعلام شده فراتر از کل تولید جهانی این نوع قرص ها بود. سپس، در نبود قربانی شناسایی شده، اتهامات مرتبط به تجاوز جمعی حذف شد (۲).

مسخره آمیز ترین مورد از این نوع تبلیغات پوشالی در تصرف طرابلس توسط ناتو پیش آمد. قاضی روز ۲۱ اگست به روزنامه های بین المللی اعلام کرد که سیف الاسلام قذافی را بازداشت کرده و در حال انتقال او به لاهه می باشد. در حالی که من به این گزارش در تلویزیون گوش می دادم، سیف الاسلام در هتل ریکسوس به سر می برد و اتاق او دقیقاً در کنار اتاق من بود. قاضی این داستان را به هدف نا امید ساختن مردم لیبیا اختراع کرده بود و هدفش این بود که مردم را تشویق کند که در تسخیر کشور به ناتو یاری رسانند. به طور مشخص سیف الاسلام سه ماه بعد ۱۹ نومبر بازداشت شد.

چگونه می توانیم به دادگاهی اطمینان کنیم و آن را جدی بگیریم در حالی که قاضی آن داوری اش را بر اساس گزارشات مجلات غربی تنظیم می کند و برای تحریف افکار عمومی اتهامات واهی اختراع می کند، و برای یاری رساندن به تسخیر یک کشور از هیچ دروغی ابائی ندارد؟

پیدایش دیوان کیفری بین المللی

منشأ دیوان کیفری بین المللی به ماده ۲۲۷ منشور ورسای (۱۹۱۹) بازمی گردد که ایجاد دادگاه بین المللی را برای محاکمه امپراتور شکست خورده آلمان، گیوم دوم پیشبینی کرده بود، و به همین گونه در معاهده لندن (۱۹۴۵) که دادگاه نورنبرگ را برای محاکمه رهبران نازی تدارک دید.

در آن دوران؛ صدر اعظم آلمان، لودویگ ارهارد یکی از نادر شخصیت های سیاسی بود که دادگاه نورنبرگ را مورد انتقاد قرار داد. او محاکمه ای را که جبهه پیروزمندان علیه متهمانی که همه آلمانی بودند به راه انداختند، بی اعتبار دانست. او بر این باور بود که نازیها باید توسط قاضی های کشورهای بی طرف (سوئیس یا سوئدن) محاکمه شوند، با چند قاضی آلمانی، یعنی دادگاهی که مطمئناً می توانست در رأی نهائی عمیقاً تأثیر بگذارد.

حقوقدان فرانسوی کازامایور عدالت فاتحان را افشاء کرد : جنایات نازی می توانست موجب مجازات باشد، ولی جنایات متفقین نه. او می نویسد : « از این تاریخ به بعد، دو نوع حقوق بین الملل به وجود آمد، یکی برای آلمان ها، دیگری برای مابقی جهان ». « اگر بمباران شهر لندن و استفاده از سلاح های تلافی جویانه مانند V1 و V2 در فهرست اتهامات نیست، بی گمان به این علت بوده که بمباران شهروندان آلمانی توسط نیروی هوائی سلطنتی، و از جمله بمباران درسدن با بمب فسفوری که اوج بمبارانها بود، مطرح نگردد ».

در مورد جنایاتی که در منطقه دریاچه های بزرگ آفریقا روی داد، مطمئناً به پشتیبانی رهبران آفریقائی بوده، ولی اغلب این جنایات توسط قدرت های بزرگ غربی هدایت شده است : بریتانیا، اسرائیل، ایالات متحده و فرانسه.

در مورد لیبیا، می دانیم که معمر قذافی مطمئناً طی ۴۲ سالی که در قدرت بود مرتکب قتل سیاسی شده بود— از جمله قتل امام موسی صدر — ولی جنایاتی که دیوان کیفری بین المللی به خاطر آن می خواست او را محاکمه کند هرگز وقوع نیافته بود. اتهامات دیوان کیفری کاملاً موهومی و به پیکره تبلیغات غربی تعلق داشت تا حمله به لیبیا را توجیه کند. همه می توانند ببینند که دو سال پس قتل بی دادگاه معمر قذافی توسط غربی ها، هیچ کس دیگر از این جنایات تخیلی حرف نمی زند.

لوران فیبوس به خاطر جنایت جنگی و جنایت علیه بشریت در سوریه باید تحت پی گرد قانونی قرار گیرد.

مورد لوران فیبوس

سال ۱۹۹۹، لوران فیبوس توسط دیوان دادگستری جمهوری فرانسه به جرم قتل غیر عمد محاکمه شد. در مقام نخست وزیر، او متهم بود که به نفع صنایع دارو سازی یک آزمایشگاه داروسازی منع فروش خون آلوده به ویروس اچ ای وی (ویروس نقص ایمنی انسانی) را به تأخیر انداخته است. در روند دادگاهی که برای او در نظر گرفته شده بود، از او رفع اتهام شد ولی تردید هائی هنوز بر جا مانده است (۳). آقای فیبوس به عنوان مسؤول، اشتباه سیاسی خودش را پذیرفت، ولی به عنوان خلافکاری که سزاوار کیفر باشد معرفی نشد. به این معنا که او اعتراف کرد که کار نخست وزیری را به خوبی انجام نداده و مشاورانش را به کار گماشته تا تصمیمات اشتباه بگیرند. در گذشته، چنین اعترافی می

توانست به حذف قطعی او از زندگی سیاسی شود، ولی چنین نشد. با توجه به این امر که او گناهکار نبود، ولی بی مسؤولیتی اش را پذیرفته بود، به مقام رئیس مجلس شورای ملی برگزیده شد و طی دادگاه و پس از آن در این مقام باقی ماند (۱۹۸۸-۱۹۹۲)، اگر چه قضات از اعضای پارلمان بودند (۴). در ریاست جمهوری ژک شیراک (۱۹۹۷-۲۰۰۰) دوباره انتخاب شد، سپس بین سالهای ۲۰۰۰ و ۲۰۰۲ وزیر اقتصاد بود و از سال ۲۰۱۲ نیز مقام وزیر امور خارجه را به عهده دارد.

به عنوان وزیر امور خارجه، لوران فیبوس جنگ علیه سوریه را به حساب اسرائیل و یک گروه امریکائی راه اندازی کرد که عبارتند از هیلری کلینتن (وزیر امور خارجه)، جنرال داوید پتروس (سیا) و ژنرال پاتریک اوریلی (سپر ضد موشکی)، و آدمیرال جیمز استرادیویس (ناتو). او گردهمائی دوستان سوریه را در پاریس سازماندهی کرد و جنایتکار جنگی ابوصالح را در تریبون کنار رئیس جمهور فرانسوا هولاند — هنگام سخنرانی اش — جای داد. سپس، آقای فیبوس سازماندهی سوء قصد ۱۸ جولای ۲۰۱۲ را تأیید کرد که موجب قتل سران شورای امنیت ملی سوریه شد و چنین عملی را محکوم نکرد، یعنی سوء قصدی که به بهای جان سپهبد داوود راجحه (وزیر دفاع، مسیحی ارتدکس)، آصف شوکت (معاون وزیر، علوی) و حسن ترکمنی (مشاور امنیت ملی، سنی مذهب) انجامید. ۱۷ اگست ۲۰۱۲، در ترکیه، او اعلام کرد: «من به قدرت آنچه می گویم آگاه هستم: آقای بشار اسد شایسته زندگی روی زمین نیست»، و علناً سوء قصد به او را تشویق کرد. تمام این اعمال و خیلی موارد دیگر از دیدگاه نظری می تواند برای دیوان کیفری بین المللی مطرح باشد، و اگر خواهان عدالت است باید خود او را محاکمه کند. زیرا جنگ علیه سوریه تا کنون دست کم ۱۶۰۰۰۰ قربانی بر جا گذاشته است.

ما خواهان عدالت هستیم !

آری، باید عاملان جنایات در سوریه محاکمه شوند، ولی چنین امری نمی تواند توسط دادگاهی انجام گیرد که در خدمت همانهایی دآوری می کند که به این کشور حمله کرده و مردم آن را به قتل رسانده اند. به طریق اولی تأمین کنندگان امور مالی جنگ باید محاکمه شوند، و چنین عاملانی در واشینگتن، لندن و پاریس، آنکارا، دوهه و ریاض به سر می برند. برخی از آنها همانهایی هستند که دیوان کیفری بین المللی را تأمین مالی می کنند.

[۱] « [Qui est contre la justice en Syrie?](#) », par Laurent Fabius, *Le Monde*, ۲۲ mai 2014.

[۲] « [Propagande de guerre : viols de masse en Libye](#) », Réseau Voltaire, 12 juin 2011.

[۳] [Loi organique n° 93-1252 du 23 novembre 1993.

[۴] [La Cour de justice de la République comprend quinze juges : douze parlementaires élus, en leur sein et en nombre égal, par l'Assemblée nationale et par le Sénat après chaque renouvellement général ou partiel de ces assemblées et trois magistrats du siège à la Cour de cassation. Elle est présidée par l'un des trois juges professionnels

«زیر چشمان ما»

« Sous nos yeux »

Laurent Fabius et la Justice